

DƯƠNG NGHIÊM MẬU

Lưỡi dao trong miệng

Đương Nghiễm Mậu

lưỡi dao trong miệng

Dương Nghiễm Mậu

Bìa: *M.C.P*

Nguồn: *Thư viện Tiểu Lùn*

lưỡi dao trong miệng

DƯƠNG NGHIÊM MẬU

**Tuần báo NGHỆ THUẬT
số 3 – ngày 16 - 23/10/1965**

Thưa tòa, tôi đã làm vậy vì vậy tôi muốn có một đứa con. Câu trả lời ngắn gọn của ông Linh như vang lên trong phòng xử. Nói hết câu, ông Linh tháo cặp kính ra tay, và lau bằng một chiếc khăn nhỏ màu xám rêu hơi vàng có sọc đỏ. Ông Linh hơi cúi vẻ xúc động và tư lự.

Viên lục sự sau khi ghi chú mân mê cây bút trên tay. Ông chánh án ngồi lặng cúi xuống nhìn tập hồ sơ. Ông biện lý bẻ khúc ngón tay. Dưới vành móng ngựa ông Lĩnh vẫn đứng bất động. Nơi hàng ghế nguyên cho ông bà Vĩnh Thành cúi xuống nhìn nền gạch và Hoàng – cô con gái của ông bà Vĩnh Thành thản nhiên lặng lẽ nhìn lên phía bàn chánh án.

Không khí ngây ngất im lìm, sự khó thở mê mệt chừng như thấy mình đã im lặng quá lâu, ông chánh án vội hỏi tiếp:

– Ông còn muốn biện hộ gì cho ông nữa không?

– Thưa tòa, tôi không có gì để biện hộ cả. Tôi chỉ thưa với tòa lòng thực của tôi.

– Ông không cho việc ông làm là quấy sao?

– Tôi không cho là quấy, còn đối với tòa là khác. Như tòa đã nghe lời khai của cô Hoàng: cô ấy yêu tôi, còn tôi tôi muốn có một đứa con. Như vậy là tòa đã thấy rõ để phán xét quấy hay không quấy. có tội hay vô tội.

– Thế ông không rõ: cô Hoàng còn vị thành niên và là học trò của ông? Ông có vợ, luật gia đình còn đó?

– Tôi rõ.

– Ông rõ mà ông vẫn hành động.

– Vâng

Ông Chánh án yên lặng một lúc rồi nói:

– Cám ơn ông.

Ông Linh trở về chỗ ngồi nơi dãy ghế bên kia. Ông ngồi một mình. Viên

luật sư của bên nguyên đang trao đổi ý kiến với ông bà Vĩnh Thành. Ông chánh án ngẩng cao nói đồng dục:

– Bên nguyên còn muốn nói điều gì nữa không?

Hoàng nhìn cha mẹ, một lúc viên luật sư trẻ đeo kính đứng ra thưa:

– Bên nguyên không có điều gì nữa để thưa với tòa.

Ông chánh án đứng lên và nói:

– Tòa sẽ tuyên án một tuần lễ sau.

Ông bà Vĩnh Thành đứng lên cùng với ông Lĩnh. Hoàng uể oải đứng dậy sau chót, khi đó ông chánh án đã xô ghế quay lưng bước vào phòng trong.

Ông Lĩnh chậm lại lấy thuốc châm hút, dáng ông bình thản như có ý chờ

đội cho vợ chồng ông Vĩnh Thành ra trước với Hoàng. Luật sư Khiêm cởi áo khoác ra tay nở một nụ cười xã giao với ông Lĩnh:

– Hồi này ông có về Sài Gòn chơi chi không ạ.

Ông Lĩnh cầm điều thuốc ra tay, hơi mỉm cười:

– Có, tôi vẫn về hoài, nay mai tôi lại vào, chú em tôi nó muốn tôi vào ở trong đó. Ở mãi đây bình thản quá. Đây là chỗ để nghỉ ngơi.

– Sao ông không nhờ luật sư bào chữa cho ông, chắc ông cũng hiểu cho tôi...

Ông Lĩnh nước mắt long lanh, vẻ bình thường...

– Ô, tôi mà, ông còn lạ gì... Nhờ luật sư? Chẳng lẽ tôi lại đi nhờ ông. Mà cần gì. Ông thấy đó. Ông cứ việc buộc tội, tôi có ngại gì đâu, – ông Lĩnh ngừng lại một chút – mà cũng có tội chút gì nữa. Ông thấy vậy không. Ở đây người ta kết án tối từ lâu rồi, chỉ thiếu nước người ta không nói vào giữa mặt tôi: đồ con yêu râu xanh.

Cách thức nói chuyện của ông Lĩnh làm cho luật sư Khiêm luống cuống không biết nói sao. Ông Lĩnh đã già mà cách thức nói chuyện trẻ và tếu nữa. Ông Lĩnh tiếp:

– Ông nghĩ, liệu tôi phải chịu một bản án như thế nào?

– Thế nào cũng thành án!

– Con gái vị thành niên, tôi có vợ. Tất nhiên...

– Lỗi đầu tại ông: chẳng hạn như tôi bây giờ có một cô gái yêu tôi, cứ lặn vào giường tôi. Làm sao tôi từ chối...

– Luật sư mà nói cái kiểu đó không được. Đằng nào cũng có một phần tội. Cái vụ này thật khó xử.

Ông chánh đã mời tôi lại, ở thành phố này ai chẳng biết tôi, không những chỉ biết mà nhiều khi còn giao dịch với tôi. Ông chánh án mời tôi đến nói cho tôi biết việc ông bà Vĩnh Thành vô đơn khởi tố tôi, nể và mến tôi, chính ông chánh án đã tự ý điều đình với ông bà Vĩnh Thành cho tôi vụ này và cũng đề nghị tôi thu xếp đừng để ra tòa, vì ra tới tòa thì ông không biết xử làm sao, thu xếp cách nào. Tôi đã có vợ, đã già, cô Hoàng nhất định đòi lấy tôi. Ông bà Vĩnh Thành buộc Hoàng không được theo tôi. Nếu tôi chấp nhận giải pháp của ông bà Vĩnh Thành

thì không có vụ này nhưng còn Hoàng, và tôi còn ra cái gì nữa, tôi cũng muốn có một đứa con. Già mà không trót. Tôi tự trách tôi như thế. Tôi cũng chưa biết rồi tôi phải làm thế nào. Ông bà Vĩnh Thành thì quyết liệt quá. Tôi cũng biết nỗi khổ tâm của ông bà ấy. Nhưng biết làm sao. Theo ông thì ông phải làm sao.

Luật sư Khiêm nhún vai bước xuống thêm:

– Tôi, tôi cũng không biết làm sao. Thật khó xử!

– Tôi sẽ gặp lại ông bà Vĩnh Thành.

Ông Lĩnh bắt tay luật sư Khiêm. Mấy người đứng trong sân tòa nhìn ông, có một người cúi chào, cúi đầu đáp lễ. Ông Lĩnh nhận ra ông bà Vĩnh Thành đang đứng nói chuyện với một người nào đó

trong phòng lục sự. Hoàng đứng ngoài sân, dưới gốc cây hoa giấy um tùm những cành dài cong ngả xuống, trên ngọn có những bông hoa đỏ tía. Hoàng đứng lơ đãng làm ra vẻ không để ý đến ai, dù vậy Hoàng vẫn theo bóng ông Lĩnh từ lúc ông còn nói chuyện với luật sư Khiêm cho tới lúc ông rời thẩm tòa bước xuống sân. Dáng bình thân của ông Lĩnh không giấu được vẻ buồn, một vẻ buồn băng khuâng lặng lẽ trầm xuống trong những dáng điệu và cử chỉ. Tôi muốn có một đứa con. Giọng nói giản dị nhưng sắc gọn dội trong không khí. Ông Lĩnh đã không mướn luật sư, tự mình bào chữa một cách văn tắt gãy gọn và chân thực hoàn cảnh của ông. Phiên tòa xử kín, Hoàng hiểu đó là một phần do cảm tình, kính nể của những người chung quanh đối xử với ông Lĩnh. Dư luận đang cào cấu ông. Ông Lĩnh đã chịu đựng những

dư luận mà Hoàng tưởng nếu nàng ở địa vị ông Hoàng sẽ phải bỏ đi hay tự tử. Nhìn vào thái độ của ông, Hoàng lấy lại cho mình thái độ bình tĩnh, thái độ coi thường ngay dư luận, như ông Lĩnh đã từng nói: sống thực với mình. không ai có quyền về đời sống mà kẻ khác lựa chọn.

Hoàng ngó theo ông Lĩnh ra khỏi cửa tòa rồi gọi xích lô. Bây giờ ông Lĩnh đang nghĩ gì. Ánh nắng chói chang trên đầu và một nền trời xanh. Đã sắp vào mùa hè. Hoàng nhủ thầm và chợt như tìm thấy lại một cái gì đã mất và sắp tan đi hẳn. Nàng đã nghỉ học hơn hai tháng, nàng đã thấy dấu hiệu thay đổi trong thân thể con gái của mình. Chiếc xe sẽ đưa ông Lĩnh đến trường học vào phòng hiệu trưởng hay sẽ đưa ông về biệt thự trong gian phòng bên chiếc duong cầm

và tử rượu? Cha mẹ nàng đã khởi tố ông Lĩnh về tội dụ dỗ gái vị thành niên. Dụ dỗ, Hoàng thấy rõ sự gian dối của ngôn ngữ và luật pháp. Có một tội nào được định cho kẻ vị thành niên dụ dỗ một người thành niên không. Hoàng quanh quất trong những ý nghĩ làm xây xăm mặt mày. Tôi yêu ông ấy. Tại sao không nói: tôi dụ dỗ thầy tôi. Vậy nàng đi yêu ông Lĩnh hay thêm khát nên dụ dỗ ông Lĩnh? Mình đã thêm khát. Hoàng nhắc lại, thêm khát, không hề có. Đâu có phải nàng là bà mẹ, là người đàn bà độc nhất, với đứa con, cùng người đàn ông độc nhất thuở khai thiên lập địa. Nàng ở giữa vô số những con đực khác, những con đực khỏe mạnh cường tráng. Hiến thân cho ông Lĩnh Hoàng không thấy một thêm khát thôi thúc hối giục, nàng chỉ thấy nàng yêu thương, nàng rung cảm và nàng muốn làm vừa lòng một ước vọng

tha thiết: cho ông Lĩnh một đứa con. Nàng như một con tinh của phù thủy, nàng chọn mình làm một kẻ phục tùng. nô lệ cho ông Lĩnh, nàng tỉnh táo trong lựa chọn mà với nàng đó là một sự tầm thường. Một sự tầm thường hơn bất cứ một sự tầm thường nào khác. Sự tầm thường của bất cứ ai là được gần, được thân yêu với một người mình mến phục, thích nó. mà với Hoàng là ông Lĩnh không thể là một kẻ nào khác. Nàng tin như thế.

Hoàng có cảm tưởng nóng rát trên hai gò má, nàng nhớ tới bàn tay mềm mát nhẹ nhàng của ông Lĩnh. Ánh nắng trong suốt đang vây lấy nàng. Những cánh hoa giấy màu tím tươi sáng hằn êm một cách mịn màng đầy chất sống. Mặt trời đang ở trên ngọn cây bàng lá xanh vượt lên bên khu công chánh, phía xa

ngoài đó, thư viện, bên kia nhà bưu điện ánh nắng đang tạo trên mặt biển một lớp bạc long lanh chuyển động, hơn thế nữa như một tấm thảm xanh dát đầy những hạt kim cương óng ánh.

Ông bà Vĩnh Thành vẫn còn ngồi trong phòng lục sự, chuyện gì đang được nói ở trong đó, trên một mặt bàn, bên một chồng hồ sơ. Hoàng không muốn biết, nàng đã lựa chọn một cuộc sống khó khăn. Hoàng đứng về phía sau trong bóng mắt của cây hoa giấy. Luật sư Kh-iêm từ phía phòng xử đang đi ra phía hiên trước cửa rồi đi xuống tam cấp, tay trái ông xách chiếc cặp da màu nâu có vân của da cá sấu, trên cánh tay vắt chiếc áo đen, tay phải ông cầm chiếc khăn tay trắng chấm mồ hôi trên trán, trông ông có vẻ mệt nhọc với không khí nóng bức, ông đi về phía bên trái của tòa tiền

lại nơi xe hơi của ông đậu sát nơi bên chiếc giếng nước miệng thấp và một cây bàng lớn. Hoàng nhìn qua bụi cây nhìn dáng đi tất tưởi của ông. Luật sư Khiêm mở cửa lên xe và mở máy ông ló đầu ra cửa xe canh chừng rồi cho xe lùi dần ra đường. Bỗng một người đàn bà từ trong tòa ngơ ngác chạy ra và chạy lại bên xe, luật sư Khiêm ngừng lại, hai người trao đổi những gì đó, lúc sau người đàn bà lui ra cúi chào vẻ khúm núm. Luật sư Khiêm mỉm cười và cho xe chạy ra ngoài và đi về phía chợ.

Khu đất trống trước mặt bỏ hoang, công viên không được săn sóc nên cỏ và cây nhỏ mọc lộn xộn, một góc đã trở thành chỗ đổ rác, độc nhất nơi một khoảng giữa, cỏ bị dẫm chết chùng như nơi đó bọn trẻ đã đá banh. Về phía bản tay mặt của công viên trên hiên và hè đường của

dãy nhà bốn chiếc bạt vải căng ra, ở đó là nơi làm ăn của mấy người đánh máy thuê. Nghề này chừng như mới có. Họ đến đó chờ công việc của những người phải đến tào án, hoặc làm đơn từ hoặc sao chép thể vì khai sinh, giá thú, ở đó cũng cung cấp những người làm chứng thuê.

Hoàng thấy cơn chán nản và mệt mỏi xâm chiếm, nàng hết còn muốn quan sát tới cảnh vật chung quanh. Những người đi qua đi lại nhìn nàng với vẻ soi mói, chợt nàng nhận ra, từ một cửa sổ trên lầu bốn người đang ngó xuống trong đó có một cô gái và một người là thừa phát lại. Họ chỉ xuống phía nàng cười nói và bàn tán. Hoàng quay lưng lại và ngoảnh mặt ra đường, nàng nghĩ đến những câu thông thường mà nàng đã từng được nghe đôi lần nơi những người bàn tán.

Thấy con nhỏ chưa, mới mười bảy tuổi mà đã động cốn – Thích của trái chua chứ ai đời mới nứt mắt đã đi ngủ với một ống hiệu trưởng đã già – cái ông đó tốt phúc nhỉ. Đó là con nhỏ của ông nghị Vĩnh Thành phải không, thằng cha tốt phúc quá sắp có một chàng rể gần bằng tuổi mình – Thật con nhà vô phúc, mà cái thằng cha hiệu trưởng cũng kỳ, ngần ấy tuổi, người có học, có danh giá địa vị mà lại không có hạnh, còn vợ hằn nữa chứ, quái lạ hai vợ chồng đều khỏe mạnh mà lại không có con.

Hoàng thấy bút rút khó chịu khi nghĩ đến những con mắt đang soi mới vào nàng từ phía sau, những con mắt tò mò dâm dăng như muốn đốt cháy quần áo nàng để họ được thỏa mãn nhìn ngắm, những con mắt mà ở bất cứ đâu nàng cũng bắt gặp, từ con mắt những

đứa con trai trong lớp học, những con mắt ngoài đường cũng như ở đây, chung quanh, tất cả. Có hai cô học sinh cặp cặp đi ngoài đường, nếp áo vải trắng, chiếc nón. Thôi rồi, nàng có bao giờ được trở lại như thế nữa. Trên bờ tường hai chim sẽ đậu xuống nháy nháy rồi bay về một mái nhà phía xa.

Hoàng khát nước, nàng thấy vô lý khi đứng lại đây, nàng nhớ lại cha mẹ nàng không dặn nằng điều gì, có khi cả hai người đã quên nàng. Tại sao nàng không thể ra phố hoặc về nhà. Nàng lặng lẽ rời khỏi sân tòa án, lúc ấy ông bà Vĩnh Thành vẫn còn ngồi trước bàn của ông Chánh lục sự.

Ra phố, về nhà? Có gì ở ngoài phố? Về phòng nằm, mấy cuốn sách vô vị. Tới đầu phố nàng dừng lại uống một đồng nước mía rồi đi ngược trở lại ra biển, nàng thấy

ngán ngẫm những khuôn mặt trong lòng phố bờ biển giờ này chắc chỉ có mình nàng. Nàng đi xuống ven đường nhựa, rời khỏi lề đường sứt cắt, tới ngang chỗ trại lính nàng rẽ sang tay mặt Một đoạn đường dốc, phía mặt là khu vườn của sở Công Chánh dùng để những chiếc xe hủ lô han rỉ, những thùng nhựa đường để lộn xộn, chồng chất lên nhau mấy đứa trẻ đang leo trèo hái những trái keo đỏ chín. Phía trái một mặt tường trại lính xây bằng đá, cao, trên mặt tường căng dây kẽm và góc đường một trạm gác cao, một người lính cỡi trần ngồi trên cửa sổ thổi khẩu cầm, cây súng dựa bên. Hoàng vượt qua mặt thư viện, vườn trẻ không một đứa nhỏ, màu biển xanh ở bên kia mặt đường tiếng sống ào ạt. Nàng cầm nón ra tay rồi xuống bờ cát, mùa hè chưa đủ nền cát trắng, phẳng phiu ghi rõ từng bước chân riêng rẽ, sóng cuộn lên từng

lớp cao như một bờ thành rồi đổ ào, nước biển nhanh đưa bọt sóng trắng leo lên bãi cát rồi rút vội xuống, làn cát đổi màu nhanh chóng, đôi ba cành củi, mảnh ván mắc cạn rồi lại trôi ra bởi những con sóng liên tiếp.

Tại sao mình không có một thời gian thơ mộng như những đứa khác? Một tình nhân trẻ, một gã đẹp trai, hai đứa rủ nhau ra đây tâm sự, vui chơi, đùa giỡn. Tình yêu của nàng không nhìn thấy mặt biển, tình yêu của nàng ngồi trong lớp học yên lặng giữa giờ Pháp văn, lịch sử. Tình yêu của nàng bùng bít, kín đáo trong một căn phòng bốn bề những sách, một chiếc bàn lớn, một chiếc ghế bành, những cửa sổ có màn nỉ, cửa ra vào bằng gỗ đánh bóng màu gụ có chiếc quả bàng bằng đồng, có ổ khóa lớn trơn dầu và chiếc chìa khóa được buộc vào một dải lụa lam.

Gã tình nhân đeo kính trên gương mặt khắc khổ già nua. Tình yêu chẳng có bầu trời xanh, gió mát mùi cỏ dại, hay trăng sao vàng vạc. Tình yêu được nói thành tiếng: tôi muốn có một đứa con. Mình đã yêu nhau từ lúc nào? Hoàng moi óc tìm kiếm, nàng không thấy một dấu vết bắt đầu. Từ năm đệ tứ, năm đệ tam, hay năm đệ nhị? Con rắn bỗng nhiên thấy mình xuất hiện lúc đang trườn mình trên cỏ rồi phơi mình trên một phiến đá. Hoàng đã đi từ nhà đến trường, từ trường đến nhà rồi từ đâu đó đến cái cổng biệt thự, vào phòng khách, rồi mở cánh cửa lớn nằm lên chiếc mặt bàn rộng bởi hai bàn tay run rẩy nâng niu, và vuốt, mơn trớn. Chung quanh là gì, trên mặt là trần nhà, rồi một khuôn mặt được gỡ bỏ cặp kính lộ ra đôi mắt ngây dại. Trên mặt bàn im lặng chên vênh đó Hoàng đã bị rang nóng, đã run lên tê dại, đã quặn người

đau đớn trong khoái cảm triền miên. Đời con gái kết thúc bởi mấy giọt máu đào được lau bằng chiếc khăn tay trắng. Có phải thế không Hoàng. Mà, mà có biết mà ngu dại? Tại sao mà lại nằm trên chiếc bàn ấy, mà không muốn nằm trên một chiếc giường nệm êm đềm sao. Mà không muốn giữ thân thể mà trinh nguyên mềm mại thơm mát, làn da mịn mông, đầu vú đỏ như nụ son hồng? Mà muốn thân mà ươn da mảy dầy, vú mà cứng và đen? Mà đã hết đời con gái. Mà ở trên mặt bàn và dưới một thân thể run rẩy vụng về lúng túng. Rồi sau hẳn hút thuốc lá thơm.

Hoàng chạy như điên dưới nắng gắt, lên cát nóng cho tới lúc lả người ngồi bệt xuống. Trí não quay cuồng rồi trạng thái trống rỗng áp đến. Ước chi một cơn sóng lớn ào đến dâng lên đập vào và cuốn nàng

đi. Không khí khô nóng khiến nàng thấy khát. Nàng đứng lên, phúi cát và leo lên một chiếc quán xung quanh những thân dừa tơ um tùm che khuất. Ánh nắng đã làm nàng hoa cả mắt, đứng lại ở bậc đá một lúc nàng mới bước. Một dãy ghế xích đu, những xương gỗ sơn màu xanh đỏ lòe loẹt đã phai và long từng quãng, những miếng vải màu xô lệch, những chiếc ghế trống không ngó ra mặt biển. Nàng bước về phía một chiếc bàn thấp, trống, bốn chiếc ghế đầu thấp, chợt Hoàng nhận ra luật sư Khiêm ngồi ở gần đó, nàng cúi chào. Luật sư Khiêm mặc quần sóc trắng áo may ô có tay, vai quần chiếc khăn tắm, ông đứng lên dáng đon đả vui vẻ:

– Mời cô ngồi với tôi uống nước. Cô đi dạo sao?

– Vâng.

Hoàng ngần ngại, ông Khiêm vẫn đứng có vẻ chờ, ông nói tiếp:

– Trời nắng quá, tôi xuống tắm một lúc mà sóng lớn quá. Chẳng lẽ có dịp ra biển mà không tắm.

Ông cúi xuống nhắc một chiếc ghế ra. Hoàng bước tới và ngồi xuống. Ông Khiêm ngồi theo và ra dấu gọi người bán hàng rồi hỏi Hoàng:

– Cô uống gì?

Cô gái bán hàng đã đứng bên tay cầm một cái mở nút chai buộc vào chiếc khăn kẻ đỏ lắc lắc. Hoàng nhìn lên không biết uống gì.

– Cô cho tôi một chai nước cam vàng.

Hoàng nhìn lên mặt bàn, hai chai bia nhỏ đã cạn, ông Khiêm mở hộp thuốc châm hút. Hoàng nói:

– Bao giờ ông mới vào Sài Gòn.

– Tôi còn phải ở lại cãi cho một vụ hình nữa, có lẽ ngày kia tôi mới vào được. Tôi định ở lại ngoài này mười ngày nếu không bận. Có dịp ra đây tôi muốn nhân cơ hội nghỉ ngơi ít ngày. Bờ biển ở đây thật đẹp.

Vừa nói, ông Khiêm vừa đắm chiêu nhìn ra ngoài biển.

Chợt ông Khiêm quanh lại, nhìn vào mặt Hoàng:

– Chắc cô đang buồn.

Hoàng nhìn ngay thẳng, đôi mắt đen, hàng mi dài sáng lên trên khuôn mặt trái sơn hơi bầu. Ông Khiêm thấy

Hoàng không có vẻ gì thay đổi. Hoàng lặng lẽ theo dõi người con gái đang rót nước vào ly, bọt nước từ dưới đáy ly viên đá sỏi lên mặt. Hoàng cầm chiếc hút bỏ vào ly và cúi đầu hút nước. Ông Khiêm nhìn Hoàng từ đầu đến chân, một thân thể đầy đặn, nhiều phần hấp dẫn, mái tóc mượt hơi hoe vàng dưới những ngòm tóc, chừng như trước kia mái tóc được cắt và sấy, mới nuôi dài. Nhìn Hoàng, gặp Hoàng ít ai nghĩ Hoàng là một người có gì khác lạ, liều lĩnh mà chừng như còn bình thường nữa.

– Tôi vẫn không thể hiểu được tại sao cô lại yêu ông Lĩnh.

Tại sao? Ông Khiêm đã hỏi Hoàng mấy lần, trước khi ra tòa ông Khiêm đã nói chuyện với Hoàng. Ông nói, ông làm công việc cho thân chủ ông là ông bà Vĩnh Thành, và tất nhiên ông muốn đạt

được kết quả tốt khách hàng đã nhờ cậy, ông bảo: cô chỉ cần nói trước tòa ông Lĩnh đã lợi dụng, lừa gạt cô, câu chuyện thật dễ dàng cho tôi. Ông Lĩnh sẽ vào tù vì tội dụ dỗ gái vị thành niên, hơn nữa lại lợi dụng học đường, tình thầy trò để làm một chuyện bậy bạ. Khi Hoàng bảo: nhưng nếu chính tôi dụ dỗ ông Lĩnh thì sao? Ông Khiêm đã ngạc nhiên. Nhưng đằng nào ông Lĩnh cũng có án vì cô mới 17 tuổi, còn vị thành niên. Cô nói thể tội ông Lĩnh nhẹ bớt. Ông Khiêm tiếp lời, mỗi người có một tình trạng một đời sống tình cảm riêng và những sự thật của lòng mình, tôi không xen vào. Nhưng tôi hỏi cô: có thực cô yêu ông Lĩnh không? Tại sao yêu ông Lĩnh?

Bây giờ câu hỏi tại sao lại được ông Khiêm nhắc lại. Hoàng ngồi ngay người, cầm chiếc ví tay để lên đùi:

– Ông vẫn muốn biết tại sao nữa?

– Tôi có vẻ tò mò quá phải không. Tôi mới hơn 30 tuổi cũng còn trẻ, mà ngày nay có những chuyện xảy ra với những người không cách xa tôi bao nhiêu, có thể nói cùng lứa mà tôi không thể hiểu được, nhiều lúc tôi cảm thấy mình như già đi. Có cô gái đi làm điếm bị bắt liên tiếp cho hoàn lương vẫn không chịu, cô ta đẹp nữa, hỏi sao không chịu lập gia đình, cô ấy bảo lấy chồng khổ làm, chơi bởi sướng hơn. Có cậu con nhà giàu, lại bỏ nhà đi ăn cắp xe gắn máy. Có cậu ra tài chửi cha mẹ: đâu phải họ muốn đẻ tôi ra, chẳng qua họ hú hí khoái lạc, leo tẹo mà đẻ ra thôi. chẳng có tình cha mẹ gì ráo. Thật khó tưởng tượng được. Có cậu mới 14 tuổi đã can tội hiếp dâm đứa nhỏ hàng xóm mới có 10 tuổi Tôi ở cạnh nhà một cô, cô ta hôm này đi với cậu này mai

đi ông khác, có đêm tôi ngồi ở bàn cũng thấy cô ấy bàn luận với một cô bạn chừng như cái gì cô ấy cũng biết hết. Thật tôi không thể tưởng tượng được Làm luật sư mà nhiều lúc cũng ngần ngại, cô thấy vậy không? Cô có hiểu tại sao không?

Ông Khiêm nói một hơi chừng như quên Hoàng là một có gái Hoàng mỉm cười.

– Ông còn chưa hiểu làm sao tôi hiểu. Tôi yêu ông Lĩnh. Có gì đâu, thật giản dị, ông ấy là một người đáng yêu, ông thấy vậy không?

– Thật giản dị nếu ông ấy chưa có vợ.

Giọng Hoàng đùa đùa:

– Ua, nhiều người có bốn năm vợ thì sao?

– Nhưng ở đây vẫn là một cái gì không thể được. Có một cái gì vô lý, ở người khác thì được, ở cô thì không được. Và còn luật gia đình đó.

– Vậy ông cho tôi ra sao? Tôi là người, tôi cũng ăn cũng thở vậy mà. Ông nghĩ tôi có một cái gì bất thường phải không? Tôi yêu ông Lĩnh, chính tôi cũng không cắt nghĩa được. Vậy ông có thể cắt nghĩa tại sao ông yêu bà ấy không?

– Thưa cô tôi chưa hề yêu.

– Ông lập gia đình mà không cần phải yêu vợ.

– Tôi chưa lập gia đình và tôi nghĩ có lẽ rồi tôi sẽ lấy một người mà tôi còn lạ. Tình yêu sẽ đến sau đó.

Hoàng mở lớn mắt ngạc nhiên:

– Ông chưa lập gia đình, cũng chưa hề yêu. Như vậy làm sao để tôi nói cho ông nghe được. Mà thật tình từ nhỏ tới nay ông chưa có gì liên quan đến người con gái.

– Tôi sống êm trong một gia đình khá, ra đời lúc gia đình tôi sa sút tôi phải lo sống. Lúc còn theo học tôi có nhiều kỷ niệm với một cô bạn, nhưng cũng chỉ có thể, thật tình chưa bao giờ tôi thấy đó là một vấn đề quan trọng. Hiện giờ má tôi hỏi một đám cho tôi, cho tôi hết tang ông cụ sẽ cưới. Tôi cũng có đón cô ấy đi chơi ít lần. Tôi thấy lấy vợ, ăn ở với một người đàn bà công việc phải làm vậy thôi. Lấy vợ xong có lẽ tôi nhàn hơn. Vợ tôi trông nom một nhà xuất nhập cảng, có điều không đẹp. Đó là một người làm ăn. Tôi ưa chuyện giản dị, tôi không ưa bày ra trường hợp rác rưởi nhức đầu. Chẳng

hạn nếu tôi là cô, tôi học ít năm nữa. chờ một ai khá tới hỏi và làm vợ. Với cô, với gia đình ông Vĩnh Thành chắc chồng cô phải là một người giàu, có địa vị.

– Ủ nhĩ, sao tôi lại bày chuyện rắc rối ra làm chi. Phiền mình, phiền người. Mất công cha mẹ tôi phải bỏ tiền mượn ông, ông lại mất công từ Sài Gòn ra đây, mất công cãi. Thật là rắc rối vô ích. Nghe ông nói, một người khác sẽ không bao giờ nghĩ ông là một luật sư. Thị có cảm tưởng ông nghĩ người con gái như một con heo được nuôi béo tốt trong chuồng và chờ người đồ tể tới mua. Có thực ông nghĩ đơn giản vậy không.

Ông Khiêm mở rộng hai tay, một hơi ngẩng lên:

– Tôi thấy giản dị quá, có chi đâu mà rắc rối, miễn là đừng bày đặt ra.

Hoàng đội nón lên đầu, một tay giữ chiếc quai lụa màu tím. Giọng nhỏ và ngạo mạn.

– Tôi chưa được gặp một người nào như ông. Tôi xin phép ông.

– Kìa, cô về sao? Tôi vẫn chưa được tiếp ý kiến của cô.

– Tôi cũng không có ý kiến gì cả. Để trả lời cho câu hỏi, tôi có thể nói: nó vậy đó.

Hoàng đứng dậy hơi rùn vai và cười xã giao.

– Tôi sẽ ghé lại nhà và chắc sẽ được nói chuyện với cô nhiều hơn

– Vâng, nếu thông thả, lúc nào ông ghé lại nhà chơi, nhưng xin ông đừng mang hồ sơ đến hỏi cung tôi.

Hoàng qua đi và bước ra đường. Tiếng sóng vẫn đuổi phía sau. Tại sao mình yêu ông Lĩnh? Nàng lại đặt câu hỏi với mình. Có phải vì ông Lĩnh lịch thiệp. ăn nói ngọt ngào, một người lỗi lạc đã năm mươi tuổi mà vẫn giữ cho mình trẻ trung. trong sáng không ham danh vọng, địa vị. Có phải vì những ngón tay tài hoa lướt trên phím dương cầm. Hay bởi giọng nói và cách nuông chiều khéo léo của một người từng trải? Tại sao lại đi yêu một ông già đã có vợ bằng tuổi bố mình. Kỳ cục. Kỳ cục. Phải không, con nhỏ lẳng mạn, nó có máu của mẹ nó xưa kia là một me tây. Có kẻ nói thế. Ốc nàng quanh quẩn những ý nghĩ vẩn vơ. Ờ, mà nghĩ làm gì...

Nắng gắt, nàng cảm thấy rát trên mặt, nàng đứng lại một góc đường và vẫy một chiếc xe xích lô trèo lên trở về nhà.

Đứng nơi cổng, trả tiền xe, nhìn vào sân Hoàng thấy xe của ông bà Vĩnh Thành chưa về, nàng đẩy cửa bước vào, con lu lu từ dưới nhà ngang cán lên mấy tiếng xô ra thấy nàng nó chạy quanh mừng. Bà Năm bước ra, Hoàng bỏ nón đi vào bóng mát mái hiên:

– Cậu mợ tôi chưa về sao bà.

– Chưa cô. Hồi sáng có cậu Quân tới, cậu ấy ở Huế vào.

– Cậu ấy đâu?

– Cậu ấy chờ một lúc rồi đi chơi, cậu ấy nói để chiều sẽ ghé lại, hồi này cậu ấy trông ốm quá.

– Tôi nghiệp, sao bà không giữ cậu ấy lại ăn cơm.

– Giữ đã chắc gì cậu ấy ở. Tôi biết

tính cậu ấy, cậu ấy hỏi thăm cô thôi. Cậu ấy còn ghé lại đây là có cô. Cậu ấy đâu có hợp gì với ông bà.

Hoàng cảm thấy vui vui, lâu lắm nàng mới được gặp Quân. Có Quân nàng có người để tâm sự. Hoàng ra sau rửa mặt rồi lên phòng. Sự yên tĩnh vây lấy nàng, nàng thấy mình rã rời như đứt ra hai mảnh nhỏ.

✱

Nghe tiếng Quân loáng thoáng với bà Năm. Hoàng mở cửa ngó ra, con lu lu xô ra bị Quân đá trúng mồm bỏ chạy kêu ăng ăng, một thanh niên khác cũng đứng ở đó, buổi chiều nhòe nhẹt đang chuyển vào đêm khiến Hoàng không nhận ra ai. Bà Năm khép cửa, Quân cười hắc hắc

trong cổ họng sau khi nói gì đó với bà Năm rồi kéo người thanh niên cùng đi về phía Hoàng. Hoàng trở vào lấy sợi thun lồng sau tay vén mớ tóc cột về đằng sau cho gọn đi ra phòng khách. Bà Năm đã bật đèn. Quân đứng bên chiếc máy đĩa loay hoay mở. Hoàng nói:

– Anh để đó em. Anh ở Huế vào sao?

Hoàng đi ngang qua phòng khách Quân quay lại:

– Anh mang tới tặng cô cái này.

– Gì đó?

Quân để tay lên vai người bạn, người thanh niên xoay mặt lại Hoàng kêu lên ngạc nhiên:

– Anh Dũng.

Hoàng lúng túng một lúc rồi đi lại mở nhạc:

– Hai anh ngồi chơi đi.

Bà Năm đã bung nước lên, Hoàng ngồi vào chiếc ghế phía Quân Dũng ở phía đối diện, Dũng đen khắc khổ, đầu húi tóc ngắn không còn vẻ một học sinh. Sao Quân và Dũng lại quen nhau? Quân nói:

– Về đây nghe người ta nói rần rần về cô. Không sợ à.

– Sợ gì anh?

– À, cái giọng có vẻ chống chế độ. Không sợ người ta ăn thịt cô sao? Thầy Linh cũng chì thật. Ra tòa đến đâu rồi.

– Thì cũng vậy. Hoàng ngừng lại nhìn qua Dũng đầu hơi cúi, mắt nhìn lên như

muốn khóa lấy cả người Hoàng – Anh nói chuyện khác đi. Anh ở Huế vào sao?

– Anh về ngoài lâu rồi, bây giờ trở vào. Dũng là bạn anh đó, ai ngờ đâu hai người biết nhau.

– Nghe nói anh Dũng vào trong quân đội?

– Vâng tôi vào từ hồi đó.

Từ hồi đó. Hoàng mỉm cười, trước đây Dũng là bạn học cùng lớp, Dũng theo đuổi nàng như một cái bóng, một cái bóng hoàn toàn câm lặng lơ lơ vẩy phủ, theo đuổi trên đường đi, trong đêm và đôi mắt như thú dữ soi rọi đuổi bắt, thiêu đốt trên gáy, trên lưng, trên môi trên má, vẻ tuyệt vọng khốc liệt. Suối năm học quanh quẩn đâu đó một lúc nào nhìn lại Hoàng đều gặp Dũng.

Trong đêm Dũng đi rong ngoài cửa nhà, Hoàng kinh hoàng và nhiều lúc run sợ, chùng như bây giờ nổi run sợ vẫn còn đó. Dũng biết mối tình giữa Hoàng và ông Lĩnh, sự việc đã không làm Dũng xa lánh, hay nhạt lạnh mà càng tăng cường độ nhiệt tình. Một lá thư Hoàng đã nhận được rồi. Dũng chặn ngang mặt, tay như run mặt tái đi, mắt đỏ lửa, lời nói như nghẹn: Hoàng muốn gì tôi cũng làm cho Hoàng được. Tôi sẽ giết thẳng cha Lĩnh. Tôi yêu Hoàng.

Ding ngồi kia, lăm lỳ như một cục đá nung lửa. Tại sao mình không yêu Dũng. Tôi yêu Hoàng. Tôi yêu Hoàng. Tôi sẽ giết thẳng cha Lĩnh. Rồi mắt ngó lên dữ dằn. Chiếc cảm vuông đầy những chân râu xanh, đôi lông mày hơi xếch đậm. Dũng nói:

– Cô vẫn đi học.

– Vâng.

Vâng, sao lại vâng, sao không nói, em nghỉ rồi, em đang bị trừng phạt. Hoàng nhìn về phía Quân như cầu cứu.

– Ba mẹ em muốn em đi Đà Lạt học, nhà không muốn em ở đây nữa. – À đi Đà Lạt, thích làm. Bao giờ cô đi. Về Sài Gòn ít lâu rồi có lẽ anh cũng đi Blao.

Lại con mắt đó dò xét. Sao, có phải thân hình Hoàng có vẻ gì khác – em và có con với thằng cha rồi sao. Anh muốn chết. – Sao hồi đó anh không đâm chết thằng cha. Có điều gì Dũng muốn nói. Quân kể chuyện phiêu lãng. Dũng im như lắng nghe đĩa nhạc. Quân hỏi:

– Bác có định ra ứng cử khóa hai này không.

– Em cũng không biết. Chuyện người lớn.

– Chắc ông rầu chuyện em lắm đó.

– Có gì đâu, Hoàng cười, anh biết mà.

– Ở ngoài họ bảo bác đang hạ độc thủ chính trị, nếu ông Lĩnh ra tranh cử thì bác rút. Nhưng họ tin ông Lĩnh không làm bậy như vậy, họ bảo cô giúp cha bội nhỏ ông Lĩnh. Chết chưa.

Giọng Quân cười hắc hắc khó chịu. Không, không em yêu thầy Lĩnh. Em yêu thầy Lĩnh, Em không liên can đến ai, không liên can đến ai.

– Mà có yêu ông Lĩnh thật à.

– Sao cứ thắc mắc chuyện đó hoài hoài vậy. Có gì đâu, lảng mạn lảng nhăng. Rồi anh coi. Bây giờ anh làm ăn gì.

– Lãng nhăng từ bao giờ tới giờ. Anh thì được, cô không được đâu nhé. Con gái mệt lắm à. Anh ở đây mấy bữa rồi đi.

Dũng lấy thuốc châm hút, thuốc lá đen hôi nồng nặc. Mới từ đó đến nay đã thuốc lá đen Dũng vẫn ngồi im Vẫn đôi mắt ấy. Tại sao Hoàng lại yêu thằng cha đó, tại sao, tại sao... Hoàng muốn ngã xuống – Anh nói sẽ làm bất cứ điều gì tôi muốn – Đúng thế – Vậy anh để tôi yên, và Hoàng như chạy trốn – Tôi sẽ giết nó. Và Dũng đã làm rồi bỏ đi vào quân đội. Ông Lĩnh giơ cườm tay cho Hoàng thấy một vết chém dài: thằng Dũng nó bảo: tôi cảnh cáo ông. Ông là thầy tôi nếu không tôi ghim mũi dao vô ngực. Nghĩ tới mũi dao chưa ghim vào ngực khiến Hoàng rùng mình.

Dũng đứng lên:

– Tôi có hẹn về trước.

– Anh ngồi chơi đi.

– Cậu hẹn với ai, ngó hộ không có chuyện gì để nói sao. Thằng cha này kỳ, thế mà theo đến – Quân quay ra phía Hoàng – Anh giao hân cho cô đó. Phải là tay cô mới được.

Dũng đi xoay người đi ra. Hoàng vội đứng lên bước theo. Quân ngồi yên trong ghế nói vọng:

– Làm gì mà như giận hờn vậy. Để cửa tôi về ngủ đó nghe.

Đĩa nhạc chạy những vòng cuối, Dũng và Hoàng đã bước xuống khỏi hiên. Dũng nói nhẹ nhàng giọng tàn nhẫn:

– Cô để mặc tôi.

– Anh đến thăm, đằng nào anh cũng là khách.

– Vâng, tôi chỉ là khách.

Thằng cha rắc rối, ngó bộ người ta phải vuốt ve cái tự ái điên khùng đó sao. Hoàng thấy choáng váng.

– Hoàng không biết tôi vẫn yêu Hoàng sao. Đi, mang mình vào cuộc phiêu lưu, đối diện mỗi lúc với cái chết tưởng quen Hoàng. nhưng không. Tôi biết tôi không đáng gì.

– Anh đừng nói nữa. Hoàng khổ lắm. Cảm ơn anh đã nghĩ đến Hoàng.

– Tôi hối hận là hồi đó tôi không đâm chết thằng cha. Nhưng vẫn chưa muộn.

Hoàng giọng kinh hoàng:

– Anh Dũng. Anh...

– Hoàng sợ sao, Hoàng yêu ông ấy thực sao?

– Anh đừng hỏi Hoàng nữa, nhưng anh đừng làm vậy. Anh nghe Hoàng.

– Nếu tôi không nghe.

– Đó là quyền của anh.

Đĩa nhạc đã hết. Đêm đã xuống.
khuôn mặt Dũng tối đen.

– Tôi sẽ giết thẳng cha.

Dũng vượt ra khỏi cửa, khép lại rồi
băng qua mặt đường.

– Anh Dũng, anh Dũng.

Giọng Hoàng đuổi phía sau. Nỗi đe
dọa kinh hoàng án ngữ. Dũng đi khuất
vào bóng tối, không dừng lại, không nói.
Trở vào Quân nói:

– Thằng cha kỳ cục. Nó vẫn còn cay cú. Lãng mạn bạt tử. Sao có những thằng cha lạ vậy được – ngừng một lúc lâu Quân tiếp – Chắc bác không muốn cô đi sâu vào chuyện ông Lĩnh. Mà chuyện đó thật ra sao?

– Em yêu và thương ông Lĩnh. Em muốn cho ông một đứa con Hoàng ngồi xuống ghế – Anh làm những gì anh muốn, mọi người đều vậy. Còn em tại sao riêng em không được? Anh thử nhìn ông Lĩnh xem. Có gì là quấy đâu. Từ trước đến nay em chỉ có mình anh thân. Em sống như người lạ trong nhà, ngoài đường. Em tìm thấy cuộc sống đáng sống nhưng thanh khiết đẹp sáng. những thân yêu chân thật ở nơi thầy Lĩnh... Em biết em sẽ khổ. Nhưng anh nghĩ em phải làm sao?

– Làm sao gì nữa. Gì cũng được đi nhưng có yêu được không?

– Anh nói yêu thế nào?

– Về phía hai bác nhất định không xong rồi, còn ông Lĩnh?

– Em tính, cùng lắm trốn đi.

– Lãng mạn... Anh chịu cô rồi. Trốn đi e cũng khó yên với họ, liệu ông Lĩnh có đủ sức chống trả. Thương người ta cô nên coi chừng cho người ta... Nếu ông Lĩnh bỏ ngang cô làm sao? Máy thẳng già nhiều khi kỳ lắm, nó khôn bất tử lắm, lúc đó cô hối cũng không kịp. Cô có tin thầy Lĩnh của cô không?

– Tin, không có gì chia em ra được.

– Nói như tiểu thuyết. Có điều đã dám làm phải ráng chịu. Một cách can

đảm. Từ hồi nào tới giờ, lúc gặp lại cô lần trước anh đã nói. Hoàn cảnh mệt lắm. Em là nạn nhân của một hoàn cảnh. Nếu hai bác là một người khác, nếu gia đình em khác... Nhưng thôi anh giúp được cô gì anh sẽ giúp – giọng Quân đùa cợt – mang thằng Dũng về tưởng được việc không ngờ thành hàng thặng dư. Thằng cha Lĩnh tốt phúc.

– Anh nói với anh Dũng giúp em, đừng đụng chạm tới ông Lĩnh, anh ấy dọa giết, xưa anh ấy đã làm rồi. Em sợ lắm.

– Nó nói giết từ lúc gặp anh. Nó hiện là nhảy dù đó. Hai bác đi đâu. Chẳng hiểu nhà cách mạng hồi này có nhiều “áp phe” không.

– Em biết đâu. Thôi anh đừng trêu vào ông làm gì. Ông ngán anh lắm đó.

Gặp anh nghe cái giọng đó thế nào ông cũng la um sùm, hồi này ông lại đang bức sẵn.

– Nhà cách mạng nổi giận chắc là thú làm. Thôi anh nên lánh mặt ông, gặp có khi ông lại tưởng đến xin tiền. Mà lại đói rồi phải không mà làm như tao đi ăn cướp làm chuyện bất nhân để cho mà báo. Gặp ông hồi nào cũng nghe cái điệp khúc ấy, thôi anh để đây, bắt ba cô ăn cướp bất nhân làm chi. Hồi này anh có công ăn việc làm mà.

Giọng cười hắc hắc lại phát ra từ trong cổ họng. Quân đứng lên ra cửa. Hoàng cùng đi. Đứng trên hiên trong bóng tối, giọng Quân chắc và ngắn.

– Nhất định cô phiêu lưu. Cô nghĩ kỹ chưa?

– Em không nghĩ được gì cả. Có lẽ phải vậy.

– Ô, có lẽ thì được. Mỗi tình đầu... rồi... cô sẽ quên. Thế nào anh cũng còn trở lại.

Bước xuống lối đi. Quân ngó trời nói băng quơ.

– Ở nhà này ăn cơm muộn quá. Sao cô không nói bác bắc đèn ra sân cho sáng. Khí hậu khỏe quá.

Đến cửa chốt Hoàng níu Quân lại:

– Anh ngăn anh Dũng hộ em, anh ấy liều lắm.

– Chuyện giết ông Lĩnh? Ô hấn đùa đấy mà. Mấy thằng trẻ tuổi ngông ngông, như hồi xin anh dọa đốt cả thành phố vậy.

– Anh Dũng dám lắm, hồi xưa...

– Anh nghe rồi, anh bảo cô ra lệnh là nó thôi. Cô cứ ăn ngon ngủ kỹ đi. Bác về cô nói anh ghé thăm.

– Vâng.

Quân lách người ra khỏi cửa, vượt qua đường. Hoàng trở vào ngồi nơi hiên nhà. Nền trời đen vài đốm sao. Tiếng sóng xa ào ạt. Đôi mắt Dũng thiêu đốt, hần học bỏng cháy. Giọng cười hắc hắc khinh mạn của Quân. Tôi muốn có một đứa con. Hoàng ứa nước mắt.

